ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CARL OTTO LENZ
της 8ης Φεβρουαρίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή άσκησε προσφυγή λόγω της μη εκτελέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86 [1]. Στην εν λόγω διαδικασία λόγω παραβάσεως το Δικαστήριο αποφάσισε: «Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει μέσα στις προβλεπόμενες προθεσμίες τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 78/659/ΕΟΚ [2] του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1978, περί της ποιότητας των γλυκών υδάτων που έχουν ανάγκη προστασίας ή βελτιώσεως για τη διατήρηση της ζωής των ιχθύων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.»

2. Η Επιτροπή ζητεί

— να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας όλα τα μέτρα που απορρέουν από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1988, σ. 3995), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ·

— να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

3. Η Επιτροπή παραπέμπει στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία, ακόμη κι αν το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν ορίζει προθεσμία, εντός της οποίας πρέπει η απόφαση να εκτελεστεί, το συμφέρον για ανυπέρθετη και ενιαία εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου απαιτεί η εν λόγω εκτέλεση να πραγματοποιείται αμέσως και να ολοκληρώνεται εντός όσο το δυνατό συντομότερης προθεσμίας [3].

4. Μετά από την ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ των διαδίκων, η οποία απέβλεπε στην εκτέλεση της αποφάσεως, η Επιτροπή κίνησε στις 15 Μαΐου 1990 την παρούσα διαδικασία λόγω παραβάσεως. Στις 31 Ιουλίου 1991 εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία έθεσε προθεσμία δύο μηνών για την εξαφάνιση της παραβάσεως.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86 (Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1988, σ. 3995).

2 — Οδηγία 78/659/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 172).

3 — Απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1993 στην υπόθεση C-101/91 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1993, σ. I-191, σκέψη 20).

5. Στις 25 Ιανουαρίου 1992, η Ιταλική Δημοκρατία εξέδωσε το Decreto legislativo αριθ. 130 (νομοθετικό διάταγμα) [4] για την εφαρμογή της οδηγίας. Με το νομοθετικό διάταγμα οι περιφέρειες δικαιούνται και υποχρεούνται να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 της οδηγίας 78/659/ΕΟΚ.

6. Η Επιτροπή έκρινε το Decreto legislativo ανεπαρκές και για τον λόγο αυτό άσκησε προσφυγή λόγω παραβάσεως στις 18 Μαΐου 1993. Ούτε στο τέλος της έγγραφης διαδικασίας ούτε κατά την προφορική διαδικασία είχε η Ιταλική Δημοκρατία συμμορφωθεί πλήρως προς την κατά το άρθρο 4 της οδηγίας υποχρέωση καθορισμού και την κατά το άρθρο 5 της οδηγίας υποχρέωση καταρτίσεως προγραμμάτων. Επειδή οι υποχρεώσεις αυτές αποτελούσαν επίσης αντικείμενο της αποφάσεως στην υπόθεση 322/86 [5], η μη εκπλήρωσή τους αποτελεί ταυτόχρονα μη εκτέλεση της αποφάσεως.

7. Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν το αμφισβητεί. Επομένως, προτείνω τα αιτήματα της Επιτροπής να γίνουν δεκτά.

4 — Suppl. ord. Nr. 34 εις GURI Nr. 41 της 19ης Φεβρουαρίου 1992, διορθωτικό εις GURI Nr. 121 της 25ης Μαΐου 1992 και Nr. 175 της 27ης Ιουλίου 1992.

5 — Βλ. απόφαση στην υπόθεση 322/86 (όπως ανωτέρω, σκέψη 6).